

dit ben ik

Billy

12 MEI

Papa zei vandaag dat je als kapitein nog veel meer moet kunnen dan schreeuwen, vechten, de boel kort en klein slaan, en rum drinken. Dat zijn natuurlijk wel de belangrijkste dingen, maar het is nog lang niet alles. Hij zei dat alle kapiteins een soort dagboek moeten bijhouden, ook piratenkapiteins. Daarin schrijven ze alles op wat er op het schip gebeurt, met de bemanning en zo. Wie er die dag allemaal dood zijn gegaan en waaraan, bijvoorbeeld. Een logboek, heet dat. Best handig, want piraten drinken vaak zo veel dat ze elke ochtend vergeten zijn wat er de vorige dag is gebeurd.

Dus vanaf vandaag houd ik dit logboek bij, om een ~~goede~~ nog betere piraat te worden. Het is saai om te doen, maar volgens papa hoort het erbij. Het piratenleven is niet alleen maar drinken en feestvieren. Al scheelt het niet veel, zegt hij.

13 MEI

Ik ga me even voorstellen. Want als dit logboek over 100 miljoen jaar gevonden wordt door schatzoekers of landrotten,

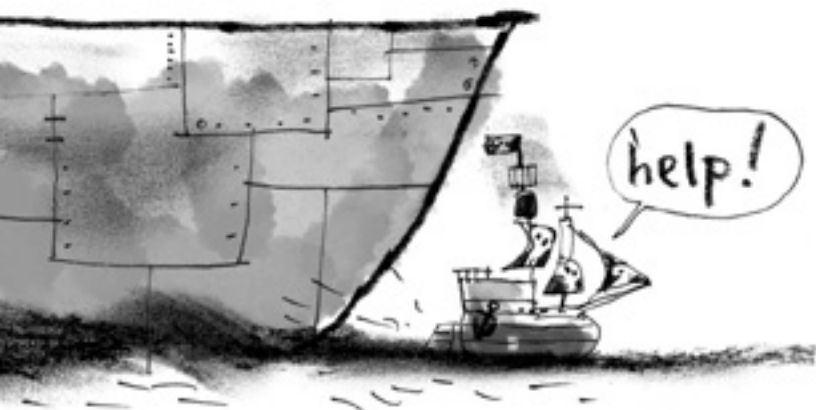
gaan die er anders weer eens niks van snappen, zoals gewoonlijk.

Ik heet Billy Donderbus en ik weet niet precies hoe oud ik ben. Papa en mama zeggen dat ze zich niet helemaal herinneren wanneer ik ben geboren. Ze hadden het in die tijd nogal druk met schepen beroven, ontsnappen aan soldaten en vechten met andere piraten, zeggen ze. En dan hadden ze zeker ook geen tijd om hun eigen logboek bij te houden? Zodat ze terug konden lezen wanneer ik geboren ben? Je zou denken dat je het belangrijk vindt als je kind geboren wordt. Tss. Ik vroeg

vandaag aan papa of hij zich echt niets kon herinneren van die dag, dat het belangrijk was voor mijn logboek. Hij dacht heel lang na en zei toen: 'Ik weet nog dat ik wat ging drinken in een havenkroeg, en toen ik een week later weer naar buiten wankelde, was jij er opeens.'

Wij zijn echte piraten, maar een paar jaar geleden zijn we aan land gaan wonen. Daar was ik het echt niet mee eens. Mama zei dat het leven op zee te gevaarlijk was geworden. Schepen zijn tegenwoordig heel groot en helemaal van ijzer gemaakt, met kanonnen die raketten naar de andere kant van de wereld kunnen schieten en zo. Met ons houten piratenschip konden we daar niet goed meer tegenop. Sterker nog, af en toe voeren ze gewoon over ons heen zonder het te merken! Om je dood te schamen.

Ook werden we steeds maar achternagezeten door piratenjagers en door onze oude vijand Knokige Krelis. Elke dag ontploffingen en zwaardgevechten en bloedbaden en zo. Papa vond het heerlijk, maar mama vond dat 'geen omgeving om een kind in groot te brengen' zoals ze het altijd zegt. En dus was het nog mijn schuld ook dat we aan land gingen wonen! Belachelijk!

Nu wonen we in ons zelfgebouwde piratenhuis in het supersaaie dorpje Zandwijk, in de nog supersaaiere Geraniumstraat, vlak bij de zee. Want piraten moeten op zijn minst altijd de zee kunnen zien en ruiken. Anders krijgen we jeuk en worden we onrustig en razend en gaan we schuimbekken en zo. De Geraniumstraat is heel netjes en alle huizen lijken op elkaar, behalve het onze, omdat we het zelf gebouwd hebben. Als je die saaie huizen ziet, krijg je echt heel veel zin om er eens lekker op te schieten met een kanon, maar dat mag niet. Ze hebben aan land allemaal flauwe regeltjes.

Het enige wat hier nog een beetje leuk is, is mijn beste vriend Michiel. Dat is een landrot die in het huis naast ons woont, met zijn saaie ouders. Ik ben Michiel aan het trainen om een echte piraat te worden. Maar dat is een zware klus. Michiel kan er nog niet veel van. Hij is een slappe landrot, maar daar kan hij ook niks aan doen. Het komt door zijn ouders, denk ik. Die zien er ook nogal slap uit. Niet één tattoo of litteken! Ik leer Michiel alles over het piratenleven en hij kijkt natuurlijk heel erg naar

mij op. Als ik later groot ben, wil ik terug naar zee om weer als een echte piraat te leven en dan neem ik Michiel mee. Dat weet hij nog niet, maar tegen die tijd merkt hij het vanzelf. (Opmerking voor mezelf: zorg dat Michiel dit logboek niet leest!)

Nu zal ik de rest voorstellen:

PAPA

Papa heet eigenlijk kapitein Hector Hieronymus Donderbus. Afgekort is dat dus H.H. Donderbus, wat klinkt als 'Haha Donderbus'. Toen hij klein was, werd hij daarmee gepest door de andere kleuters, maar hij zegt dat ze niet meer zo hard lachten nadat hij ze met de scherpe kant van zijn zwaard had laten kennismaken. Papa is een echte kapitein, ook al heeft hij geen bemanning meer. Het grootste deel van zijn bemanning is overhoop geknald door de kanonnen van vijanden, en de rest is ervandoor gegaan toen ze hoorden dat papa en mama aan land wilden gaan wonen. Dat snap ik wel. Af en toe denk ik er ook over om ervandoor te gaan.

Maar goed: over papa. Hij kan heel goed schreeuwen. Daarom is hij ook kapitein geworden. Hij heeft wel driehonderd tatoeages, overal op zijn lijf. Zelfs op zijn billen en zijn kleine tenen, maar niet op zijn gezicht. Hoewel hij pas nog mopperde dat hij wat rimpels begint te krijgen, en dat hij misschien een jongere versie van zijn gezicht over zijn eigen gezicht heen wil laten tatoeëren, zodat hij er altijd jong uit blijft zien. Hij is superstoer. Hij moppert vaak over het leven aan land, maar toch blijft hij er wonen. Want hij is dan wel kapitein, maar toch niet de baas in huis.

MAMA

Mama heet Betsie Donderbus. Zij is nog veel stoerder dan papa, want telkens als ze zegt dat hij iets moet doen, doet hij het meteen. Mama kookt elke dag, maar ze zegt vaak dat papa ook maar eens moet leren koken omdat we nu aan land leven en 'met de tijd mee moeten gaan'. Papa vindt dit onzin, maar dat zegt hij alleen als mama niet in de buurt is. Mama doet vaak haar best om zich aan de landrotten aan te passen, wat ik eigenlijk een beetje verraad vind. Piraten zijn natuurlijk veel beter dan landrotten. Zij zouden zich aan óns aan moeten passen!

